

* “ য ’ ত সচাঁ স্নেহ আছে তাত দুখৰ লহৰ নাথাকে ” *

(দীদী মনমোহিনীজীয়ে শৰীৰ ত্যাগ কৰাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত বাপদাদাৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত মহাবাক্য)

আজি অটল ৰাজ্য অধিকাৰী, অটল, অচল স্থিতিত থাকোতা বিজয়ী সন্তানসকলক চাই আছোঁক! এতিয়াৰ পৰাই অটল হোৱা সংস্কাৰৰ আধাৰত অটল ৰাজ্যৰ প্ৰালন্ধ পোৱাৰ আগতে পুৰুষাৰ্থত কল্প-কল্প অটল হৈছা। ড্ৰামাৰ প্ৰতিভা দৃশ্যৱলীক ড্ৰামাৰ চক্ৰৰ সংগমযুগী শীৰ্ষবিন্দুত স্থিত হৈ চালে স্বতঃ অচল অটল হৈ থাকিব। শীৰ্ষবিন্দুৰ পৰা তললৈ নামি আহিলে অস্থিৰতাৰ সৃষ্টি হয়। তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকল ক’ত থাকা বাৰু? গোটেই চক্ৰৰ ভিতৰত সংগম যুগ আটাইতকৈ উচ্চ যুগ। চিত্ৰৰ হিচাপতো সংগম যুগৰ স্থান উচ্চ আৰু যুগৰ হিচাপত তেনেই সৰু যুগক পইন্ট বুলিয়েই কোৱা হ’ব। গতিকে এই উচ্চ পইন্টত (শিখৰত), উচ্চ স্থানত, উচ্চ স্থিতিত, উচ্চ জ্ঞানত, উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ স্মৃতিত, উচ্চতকৈও উচ্চ সেৱাৰ স্মৃতি স্বৰূপ হ’লে সদায় সমৰ্থ হ’বাহঁক! য’ত সমৰ্থতা আছে ত’ত ব্যৰ্থ চিৰদিনৰ বাবে সমাপ্ত হ’ব। প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণে ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰাৰ পুৰুষাৰ্থই কৰি আছা। ব্যৰ্থৰ খাতা বা ব্যৰ্থৰ হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত হৈছে নহয়! নে এতিয়াও কিছু পুৰণি ব্যৰ্থৰ হিচাপ আছে? যিহেতু ব্ৰাহ্মণ জন্ম লওতেই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা – তন-মন-ধন সকলো তোমাৰ তেন্তে ব্যৰ্থ সংকল্প সমাপ্ত হ’ল, কিয়নো মন সমৰ্থ পিতাক দিলা।

এই দুই তিনি দিনতে মনক ‘তোমাৰ’ সলনি ‘মোৰ’ বনাইতো লোৱা নাই। নিমিত্ত সকলৰ প্ৰতি নিৰ্দেশনা আছে যে মনেৰে সদায় সমৰ্থ ভাবিব লাগে। গতিকে ব্যৰ্থতাৰ মাৰ্জিন (সীমা ৰেখা) আছে নেকি? ব্যৰ্থ চলিল নেকি? তোমালোকে ক’বা যে স্নেহ দেখুৱালো। পৰিয়ালৰ স্নেহৰ ৰচীৰে সকলোৱেতো বান্ধ খাই আছা, এয়াটো বহুত ভাল কথা। যদি স্নেহৰ মুকুতা পেলাইছা সেই মুকুতা অমূল্য। কিন্তু কিয়, কি এনে সংকল্পৰে যদি চকুপানী পেলাইছা তেন্তে সেয়া ব্যৰ্থৰ হিচাপত জমা হ’লগৈ। স্নেহ ৰূপী মুকুতাবোৰ তোমালোকৰ দীদীৰ ডিঙিত মালা হৈ জিলিকি আছে। এনেকুৱা সঁচা স্নেহৰ মালাতো দীদীৰ ডিঙিত বহুত ওলমি আছে। কিন্তু এক শতাংশও যদি অস্থিৰ স্থিতিত আহা, চকুপানী টোকা, সেইয়া দীদীৰ ওচৰ গৈ নাপায়, কিয় বাৰু? তেওঁ সদায় বিজয়ী, অচল, অটল আত্মা হৈ আছিল আৰু এতিয়াও আছে গতিকে অচল আত্মাৰ ওচৰত অস্থিৰ সকলৰ স্মৃতি যাব নোৱাৰে। সেইয়া ইয়াৰেই আৰু ইয়াতেই থাকি যায়। মুকুতা হৈ মালাত জিলিকি নাথাকে। যেনেকুৱা স্থিতিৰ, যেনেকুৱা অৱস্থাৰ আত্মা তেনেকুৱা অৱস্থাত স্থিত থকা আত্মাসকলৰ স্মৰণহে সেই আত্মাৰ ওচৰলৈ যায়। স্নেহ আছে সেইয়াতো বহুত ভাল লক্ষণ। স্নেহেই যদি আছে তেন্তে স্নেহেই অৰ্পণ কৰা! য’ত সঁচা শ্ৰেষ্ঠ স্নেহ আছে তাত দুখৰ লহৰ থাকিব নোৱাৰে কিয়নো দুঃখধামৰ সিপাৰে গুছি গ’ল।

মিঠা-মিঠা আপত্তি বিলাকো গৈ পাইছে। সকলোৰে আপত্তি এইয়াই যে আমাৰ মৰমৰ দীদীক কিয় মাতি নিলা বাৰু! গতিকে বাপদাদাই কৈছে, যি সকলোৰে মৰমৰ তেওঁ পিতাৰো মৰমৰ হ’ব নহয় জানো। যদি আৱশ্যকতা মৰমৰেই হয় তেন্তে কাক মাতিব? যি অতি মৰমৰ তেওঁকেই নামাতিব জানো?

তোমালোকেই ভাবা আৰু বাৰে বাৰে সোধা যে এডভাঞ্চ পাৰ্টিৰ বিশেষ আত্মাসকল এতিয়ালৈকে কিয় গুপ্ত হৈ আছে? গতিকে প্ৰত্যক্ষ কৰিব বিচৰা নহয়। সময় অনুযায়ী কিছু এডভাঞ্চ পাৰ্টিৰ আত্মাই শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক আহ্বান কৰি আছে। এনেকুৱা আদি পৰিৱৰ্তনৰ বিশেষ কাৰ্য অৰ্থে আদিকালৰ আদি ৰত্ন আত্মা লাগে। বিশেষ যোগী আত্মা লাগে যিয়ে নিজৰ যোগবলৰ প্ৰয়োগ কৰিব পাৰে। ভাগ্যবিধাতা পিতাৰ অংশীদাৰ আত্মাসকলক লাগে। ভাগ্যবিধাতা বুলি ব্ৰহ্মাকো কোৱা হয়। বুজি পাইছা কিয় মাতি আনিছো। এনেকৈ ভাবা নেকি যে ইয়াত কি হ’ব? কেনেকৈ হ’ব? ব্ৰহ্মাবাবা অব্যক্ত হোৱাত কি হ’ল আৰু কেনেকৈ হ’ল, সেয়া দেখিছা নহয়। দাদীক অকলশৰীয়া বুলি ভাবা নেকি? তেওঁ তেনেকৈ নাভাবে, তোমালোকে ভাবা। এনেকুৱা নহয়নে বাৰু? (দাদীলৈ ইংগিত) তোমাৰ ডিভাইন ইউনিটি (স্বৰ্গীয় একতা) নাই জানো, আছে নহয়? গতিকে ডিভাইন ইউনিটিৰ ভূজা বিলাক নাই জানো? ডিভাইন ইউনিটি আছে নহয়? কিহৰ বাবে এই দল বনালা? সদায় ইজনে সিজনৰ সহযোগী হোৱাৰ বাবে। যেতিয়া বিচৰা যাক বিচৰা সকলোৱে সেৱাৰ বাবে হাজিৰ আছে। এই দাদীসকলৰ পৰস্পৰ বহুত আন্তৰিক প্ৰেম আছে, তোমালোকে নাজানা সেইবাবেই এনেকৈ ভাবা যে এতিয়া কি হ’ব! এগৰাকী দীদীয়েই এয়া প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছে যে আমি সকলো আদি ৰত্ন এক হওঁ। দেখুৱাইছে নহয়? ব্ৰহ্মাবাবাৰ পিছত

সাকাৰ ৰূপত ৱৰল্লৰ পূজা আত্মাসকল সেৱাৰ মঞ্চত প্ৰত্যক্ষ হৈছে গতিকে ৱৰল্ল বা ৮ৰ মালা সদায় ইজনে সিজনৰ সহযোগী। কোন হয় ৮ৰ মালা? যিয়ে সেৱাত আগভাগ লয় তেওঁ অৰ্জুন অৰ্থাৎ অষ্ট মালা। গতিকে সেৱাৰ মঞ্চত অষ্ট ৰল্ল, ৱৰল্লই নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে আৰু ভূমিকা পালন কৰাই নিজৰ পাৰ্ট বা নিজৰ নম্বৰ প্ৰত্যক্ষ কৰা। বাপদাদাই নম্বৰ নিদিয়ৈ কিন্তু ভূমিকাই প্ৰত্যক্ষ কৰাই আছে। গতিকে অষ্ট ৰল্ল আছে - নিজৰ মাজত সদায় স্নেহী আৰু সদাকালৰ সহযোগী, সেইবাবে আদিৰ পৰা সদায় সেৱাত সহযোগী আত্মাসকলে সদায়েই সহযোগৰ ভূমিকা পালন কৰি থাকিব। বুজি পাইছা। আৰু কি প্ৰশ্ন আছে? “কিয় নক’লে”, এইটো প্ৰশ্ন আছে নেকি? যদি ক’লোহেঁতেন তেন্তে দীদীৰ যোগী হৈ গ’লাহেঁতেন। নাটকৰ বিভিন্ন ভাও আছে, বিচিত্ৰৰ চিত্ৰ প্ৰথমে উঠোৱা নহয়। অস্থিৰতাৰ পেপাৰ অকস্মাৎ আহিব। আৰু এতিয়াও এই বিশেষ আত্মাৰ পাৰ্ট (ভাও), এতিয়ালৈকে যি সকল আত্মা গৈছে তেওঁলোকতকৈ উপৰাম আৰু মৰমিয়াল। প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে এই শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ সংগ, সহযোগৰ অনুভূতি কৰি থাকিব। ব্ৰহ্মাবাবাৰ নিজা পাৰ্ট (ভাও) আছে, তেওঁৰ নিচিনা পাৰ্ট হ’ব নোৱাৰে। কিন্তু এই আত্মাটিৰ বিশেষতা, সেৱাত উৎসাহ-উদ্দীপনা দিয়াত, যোগী, সহযোগী আৰু প্ৰযোগী হোৱাত সদায় আছে, সেইবাবে এই আত্মাৰ এই বিশেষ সংস্কাৰে সময়ে সময়ে তোমালোক সকলোকে সহযোগী হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰাই থাকিব। এইয়াও প্ৰত্যেক আত্মাৰে নিজৰ নিজৰ বিচিত্ৰ পাৰ্ট। অম্মা।

মধুবনলৈ আহি তেওঁৰ প্ৰতি স্নেহৰ স্বৰূপ দেখুওৱালা সেইবাবে এইয়াও বিশ্বত সেৱাৰ নিমিত্তে ভূমিকা পালন কৰিলা। এই তোমালোক সকলোৰে আগমনে, বিশ্বত স্নেহৰ লহৰ, স্নেহৰ সুগন্ধি, স্নেহৰ কিৰণ বিয়পাই দিয়ে, সেইবাবে আহিছা ভাল কথা। দীদীৰ ফালৰ পৰাও বাপদাদাই সকলোকে স্নেহৰ, সেৱাৰ স্বৰূপৰ বাবে শুভেচ্ছা দিছে। দীদীয়েও চাই আছে টি.ভি.ৰ ওচৰত বহি আছে। তোমালোকো বতনত যোৱা তেতিয়া দেখিবা নহয়। এয়াও সেৱাৰ এক চাপ।

আজি সংগঠনত কমল পুত্ৰীৰো (দীদী জীৰ লৌকিক বো) স্মৃতি আহিছে, তেৱোঁ স্মৰণ কৰি আছে আৰু যিসকলে স্নেহী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ প্ৰতি নিজৰ সহযোগ দিলে সেইসকল অথক সন্তানক ইয়াতে বহি থকা বা নথকা কিন্তু সকলো সন্তানে শুভ ভাবনা, শুভ কামনা আৰু একেই লগনত যি নিজৰ স্নেহ দেখুওৱালা সেয়া বহুতেই শ্ৰেষ্ঠ। ইয়াৰ বাবে বাপদাদাক দীদীয়ে বিশেষ ভাবে কৈছে যে মোৰ ফালৰ পৰা এনেকুৱা স্নেহী সেৱাধাৰী পৰিয়ালক স্মৰণ আৰু ধন্যবাদ দিব। গতিকে দীদীৰ কাম আজি বাপদাদাই কৰি আছে। আজি বাপদাদাই বাৰ্তাবাহক হৈ বাৰ্তা দি আছে। যি হ’ল সেয়া বহুতেই ৰহস্য ভৰা ড্ৰামা। দীদী তোমালোক সকলোৰে প্ৰিয় আৰু দীদীৰ প্ৰিয় সেৱা সেইবাবে সেৱাই নিজৰ ফালে টানি আনিলে। যি হ’ল বহুতেই পৰিৱৰ্তনৰ পৰ্দা খোলাৰ বাবে ভালতকৈও ভাল হ’ল। ইয়াত ভাগৱতীৰ(ডাক্তৰৰ) দোষো নাই, ভগৱানৰ দোষো নাই। এয়াটো ড্ৰামাৰ ৰহস্য। ইয়াত ভাগৱতীয়ে বা ভগৱানে একো কৰিব নোৱাৰে। কেতিয়াও তেওঁৰ প্ৰতি এনেকৈ নাভাবিবা যে তেওঁ এনেকুৱা কৰিলে, এনেকুৱা অপাৰেশ্বন কৰিলে, নহয়। তেওঁৰ স্নেহ অন্তিমলৈ মাঁৰ দৰেই আছিল, সেইবাবে তেওঁ নিজৰ ফালৰ পৰা কোনো কম কৰা নাই। এইয়াটো ড্ৰামাৰ খেল। বুজি পাইছা - সেইবাবে কোনো সংকল্প নকৰিবা।

আজিতো কেৱল আঙুঠাকাৰী হৈ দীদীৰ ফালৰ পৰা বাৰ্তাবাহক হৈ আহিছো। সকলো অটল স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোতা, অটল ৰাজ্যৰ অধিকাৰী, নিশ্চয় বুদ্ধি নিশ্চিন্ত, বিজয়ী সন্তানসকলক আজি ত্ৰিমূৰ্তিয়ে স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ দি আছে আৰু নমস্কাৰ দি আছে। অম্মা।

ডিভাইন ইউনিটি ইয়াত আহি যাওঁক :- (মঞ্চত বাপদাদাই সকলো দাদীকে মাতিছে আৰু মালাৰ ৰূপত বহাই দিছে) মালাতো তৈয়াৰ হৈ গ’ল নহয়। (দীদী জীৰ প্ৰতি) এতিয়া এওঁ (জানকী দাদী) আৰু এওঁ (দাদী চন্দ্ৰমণি) তোমালোকৰ বিশেষ সহযোগী। এই ৰথৰ (গুলজাৰ ভগ্নীৰ)টো দ্বৈত ভাও আছে। বাপদাদাৰ ভাও আৰু নিজৰ ভাও - দ্বৈত ভাও। সহযোগীতো সকলোৱে হয় তোমালোকৰ। এওঁক (নিৰ্মলশান্তা দাদীক) কেৱল অলপ সময় যেতিয়া বতৰ ভাল হয় তেতিয়া মাতিবা। উৰন্ত পখী সকলোৱে হোৱা নহয়? কোনো সেৱাৰ বন্ধন নাই। স্বাধীন পখী সেয়েহে হাতচাপৰি বজালে আৰু উৰিল। এনেকুৱা হোৱা নহয়। স্বাধীন পখী, কোনো বিশেষ সেৱা আৰু বিশেষ স্থানৰ বন্ধন নাই। বিশ্বসেৱাৰ বন্ধন, বেহদৰ সেৱাৰ বন্ধন সেইবাবেই স্বতন্ত্ৰ। যেতিয়াই য’ত আৱশ্যক হয় তাতে প্ৰথমতে মই। প্ৰত্যেক আত্মাৰ নিজা নিজা ভাও আছে। ডিভাইন ইউনিটি হৈছে পালনা দিওঁতাসকল আৰু মনোহৰ পাৰ্টি হৈছে সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাওঁতাসকল। গতিকে এতিয়া সেৱাৰ লগে লগে প্ৰতিপালনৰ বিশেষ আৱশ্যকতা আছে। যিদৰে দীদীক বহুত আত্মাই প্ৰতিপালনৰ হিচাপত মাঁৰ স্বৰূপত দেখিলে, এনেয়েটো মাত-পিতা এজনেই কিন্তু সাকাৰত নিমিত্ত হৈ পাৰ্ট বজোৱাৰ (অভিনয় কৰাৰ) বাবে প্ৰতিপালন কৰাৰ বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিলে। এনেকৈ যিসকল আদি ৰল্ল আছে, তেওঁলোকক প্ৰতিপালন কৰাৰ, পিতাৰ পৰা প্ৰতিপালন লোৱাৰ অধিকাৰী হোৱাৰ প্ৰতিপালনা দিব লাগে। ল’ব লাগে পিতাৰ প্ৰতিপালনা কিন্তু পিতাৰ প্ৰতিপালনা লোৱাৰ বাবে পাত্ৰতো তৈয়াৰ হ’ব লাগিব। গতিকে সেই পাত্ৰ বনোৱাৰ সেৱা এই আত্মাই (দীদী জী) বহুত ভাল এক

নম্বৰত কৰিলে। গতিকে তোমালোকো এক নম্বৰ শাৰীত নহয় জানো। দ্বিতীয় মালাধাৰীততো নাই নহয়। প্ৰথম মালাতেই আছা নহয়। গতিকে প্ৰথম মালাধাৰীৰ সকলো এক নম্বৰৰ হয়। অচ্ছা - পাণ্ডৱ সকলকো মাতা।

বাপদাদাৰ সন্মুখত সকলো মুখ্য ভাই মঞ্চ লৈ আছিল :- পাণ্ডৱ সকলো আদি ৰত্ন হোৱা নহয়। পাণ্ডৱসকলো মালাত আছে। এনেকুৱা নহয় কেৱল শক্তিসকল, পাণ্ডৱসকলো আছে। কোনধাৰী মালাত নিজক চোৱা। সেইয়াটো প্ৰতিজ্ঞাই জানা আৰু পিতাইও জানে কিন্তু পাণ্ডৱো এই বিশেষ স্মৰণৰ মালাত আছে। কোন আছে? নিজক কোন বুলি ভাবা? পাণ্ডৱ অবিহনে কোনো কাৰ্য্য সিদ্ধ হ'ব নোৱাৰে। শক্তিসকলৰ যিমান শক্তি আছে সেইদৰে পাণ্ডৱৰো বিশাল শক্তি আছে, সেইবাবেই চতুৰ্ভূজৰ ৰূপ দেখুওৱা হৈছে। যুগ্ম। দুইটিয়েই যুগ্ম ৰূপত এই সেৱাৰ কাৰ্য্যত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰে। এনেদৰে নাভাবিবা – এওঁলোক (দাদীসকল) অষ্ট দেৱ বা নৱ ৰত্ন। কিন্তু পাণ্ডৱৰ মাজতো আছে। বুজিলা - ইমান দায়িত্বৰ মুকুট সদায় যেন পিন্ধি থাকা। সদায় মুকুটধাৰী হৈ থাকা নহয়। সকলোৱে ইজনে সিজনৰ সহযোগী হোৱা। এই সকলোবোৰ পিতাৰ ভূজা অথবা সাকাৰত নিমিত্ত হোৱা দাদীৰ সহযোগী আত্মা। “আমি সদায় এক”- এইটো শ্লোগান সদায়েই সফলতাৰ সাধন। সংস্কাৰ মিলনৰ ৰাস কৰোতাই, সদায় প্ৰতি জন্মতেই শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ লগত সংগঠনত ৰাস কৰি থাকিব। ইয়াৰ ৰাস মিলোৱা অৰ্থাৎ সদায় কি পাৰ্ট বজাব। সদায় শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ বন্ধু হ'ব, সম্বন্ধী হ'ব। বহুত ওচৰৰ সম্বন্ধী কিন্তু সম্বন্ধী আৰু মিত্ৰ দুয়োটি স্বৰূপতে লগৰী। বন্ধুৰ বন্ধুও, সম্বন্ধীৰ সম্বন্ধীও। গতিকে নিমিত্ত হোৱা। এয়াই দীদীৰ কথপোকথন আছিল। গতিকে সকলো পাণ্ডৱ আৰু শক্তিসকল এজন পিতাৰ শ্ৰীমত ৰূপী ফুলৰ থোপাৰ ফুল হ'ল। দীদীৰ প্ৰতি তোমালোকৰ বিশেষ স্নেহ আছে নহয়। অচ্ছা।

আজিটো এনেই মিলন মনাবৰ বাবে আহিছো সেইবাবে এতিয়া চুটি ল'লো। (দাদী জীয়ে বাপদাদাৰ ওচৰত ভোগ ৰখাত বাবাই ক'লে) আজি অফিচিয়েলি লগ কৰিব আহিছো সেইবাবে একো স্বীকাৰ নকৰো। প্ৰথমতে সন্তানে স্বীকাৰ কৰে পিছত পিতাই। পিছততো সদায়েই লগ কৰি থাকিম, থাই থাকিম, খুৱাই থাকিম কিন্তু আজি দীদীৰ বাৰ্তাবাহক হৈ আহিছো, বাৰ্তাবাহকে বাৰ্তা দি গুছি যায়। দীদীয়ে কৈছে দাদীৰ লগত হাত মিলাই আহিবা। (বাপদাদাই দাদীজীক হাত দিলে আৰু বতনলৈ উৰি গ'ল)।

বৰদান: স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক আদেশ অনুযায়ী চলাওঁতা অমৰ আসন তথা অন্তৰ আসনত স্থিত হোৱা। মই অমৰ আসনত স্থিত আত্মা হওঁ অৰ্থাৎ স্বৰাজ্য অধিকাৰী ৰজা হওঁ। যেনেকৈ ৰজাই যেতিয়া সিংহাসনত বহে তেতিয়া সকলো কৰ্মচাৰীয়ে আদেশ অনুযায়ী চলে। এনেকুৱা সিংহাসনধাৰী হ'লে এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ স্বতঃ আদেশ অনুযায়ী চলে। যিসকল অমৰ আসনধাৰী হৈ থাকে তেওঁলোকৰ বাবে পিতাৰ অন্তৰ আসন থাকেই কিয়নো আত্মা বুলি ভাবিলেই পিতাহে মনত আহে, দেহো নাই, দেহৰ সম্বন্ধও নাই, দেহৰ পদাৰ্থও নাই, এজন পিতাই সংসাৰ হয় সেইবাবে অমৰ আসনত স্থিত জন পিতাৰ অন্তৰ আসনত স্বতঃ স্থিত হৈ যায়।

শ্লোগান: * শ্লোগান :- নিৰ্ণয় কৰা , চিনাক্ত কৰা আৰু গ্ৰহণ কৰাৰ শক্তিক ধাৰণ কৰাই হৈছে পৱিত্ৰ হংস হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

!!ওম শান্তি!!